

vil jeg anse for den uheldigste Ordning, fordi det er min Overbevisning, at officielle, Avertissementer listes ikke ind i Folks Kundskab uden derved, at de læses i Forbindelse dels med det Tidhold, som et Nyhedsblad bringer, dels med private Avertissementer. En Statstidende vil derfor blive noget af det allermindst Læste, som kunde gives; det vil være den sletteste Maade, at bringe Avertissementer frem paa, dersom vi udgive en Statstidende. Om vi gjøre den saa billig, at Folk have den omtrent for Papirets Pris, saa er det min Overbevisning, at der vil komme langt mere gælle Exempler frem paa Distrikter, hvor denne Tidende ikke kommer hen, end der kan opstilles med Hensyn til de allertarveligst udbredte Stifstidender. Med Hensyn til selve Privilegierne da maa jeg erklære, som min Anskuelse, at Forbeholdet „indtil videre“ nu fortolkes her paa anden Maade, end det oprindeligt har været tænkt, at det skulde fortolkes. Selv af de Citater, som den sidste ærede Tale laante fra andre Mænd, hvis Ord han i denne Sag mærkverdig nok undtagelsesvis tillagde nogen Bægt, er det klart, at dette „indtil videre“ i Privilegierne kun skulde have Betydning, naar der blev Tale om at indføre en ret egentlig talt saa ny Foranstaltning, som Udgivelsen af en Statstidende vilde være — det er maasse ogsaa sat ind som en Slags Advarsel i politisk Retning, i alt Fald er det tidligere benyttet paa denne Maade —; men ere vi enige om, at det vilde være uheldigt at udgive en Statstidende, saa synes det mig ikke ganske billigt juridisk at ville give dette „indtil videre“ en langt videre Betydning, end det virkelig har været Hensigten dermed. Jeg skjøner heller ikke rettere, end at Lehmanns Ord ikke kunne anvendes paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde; thi jeg tror ikke, man kan benegte, at i alt Fald de fleste Stifstidender, om end deres Udbredelse i enkelte Dele af vedkommende Stift kan være mindre betydelig, dog alligevel totalt taget have en forholdsvis større Udbredelse end andre Blade i de samme Provindser og i det Hele en ikke ringe Udbredelse. Naar Lehmann altsaa har sagt, at naar et Blad ikke har en større Udbredelse, lad det saa gaa til Grunde, saa fin-

der det ikke Anvendelse paa Stifstidenderne, som dels have en større Udbredelse end andre Blade og dels have bevist, at de kunne bestaa. (Th. Nielsen: Ja, i Kraft af Privilegierne!) Som sagt, det, som jeg væsentlig har imod det første Forslag, er den overordentlige Splittelse i Smaapartikler, som det vil medføre, Noget, som jeg mener aldeles vil forstyrre Betydningen af officielle Bekjendtgørelser, hvad Provindserne angaar; man kunde saa ligesaa godt indskrænke sig til at have en Statstidende eller et Centralblad her i Hovedstaden. Hvad Mindretallets Forslag angaar, da er det jo aabenbart, at det gaar ud fra en helt anden Anskuelse end Flertallets, og det en saadan, at jeg for mit Vedkommende bedre kunde slutte mig dertil; men jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være en høist mislig Stilling, hvori man bringer Stifstidenderne, idet man vil kunne paalægge dem, at de paa en Maade skulde være Kommissiøner for officielle Avertissementer i andre lokale Blade. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Mindretallet vil, at naar et officielt Avertissement skal indrykkes i et af disse Blade, saa skal det først sendes til Stifstidenden, som saa besørger det videre, og som altsaa maa bære Ansvar for Følgerne af, at det andet Blad er forømmeligt med Hensyn til Optagelsen, hvad der jo kan hændes. Dernæst er Affattelsen saa usklar, at det ikke kan ses, om Stifstidenden i flere Tilfælde ikke skulde lade indrykke i flere Blade det Avertissement, som det kun faar een Gang Betaling for. Endelig kommer dertil, at dette Stien over, om et Blad har et større eller mindre Antal Abonnenter paa et enkelt Sted, har lige over for den jurisdiktionsvis lille Udbredelse, som vore Provindsblade have paa Landet, i Virkeligheden ikke Stort at sige, idet Bladene have og ville vedblive at have deres største Udbredelse i Byerne. Jeg maa endvidere tilstaa lige over for den Bestemmelse, at Staten for Fremtiden skulde betale for saadanne Avertissementer, som den hidtil har faaet indrykket gratis, at det er min Overbevisning, at Staten ingenlunde vil komme til at staa sig ved den Afgift, som den skal have til Erstatning derfor. Det ærede Medlem (Th. Nielsen)